

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8414205984
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8414205984.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobkyne: N. Y., nar. XX.XX.XXXX, E. O. XXA, U., zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., so sídlom Školská 257, Veľký Slavkov, proti žalovaným 1/ N. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. č. XX, U., 2/ D. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, U., zast. Podtatranskou advokátskou kanceláriou, s.r.o., so sídlom Štôla 44, IČO: 47234237, 3/ N. - H. E., so sídlom I. Z., Y., M.: XXXXXXXXX, za účasti intervenienta: H. U., I. rN., Y., zastúpeného N.-H. E., I. Z., Y., o zvýšenie peňažnej renty, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 4C/177/2014-244 z 17.01.2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku III. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku IV. o trovách konania.
- II. Stranám sporu a intervenientovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia, v poradí druhým identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne, cit.:

„I. Rozsudok Okresného súdu Kežmarok zo dňa 10.11.2010 č.k. 4C 141/2008 - 120 v časti, v ktorej boli žalovaní v 1.- 3. rade zaviazaní spoločne a nerozdielne platiť žalobkyni rentu vo výške 100 eur mesačne, m e n í tak, že žalovaní v 1.- 2. rade s u p o v i n n í spoločne a nerozdielne platiť žalobkyni počnúc dňom 17.9.2014 rentu vo výške 150 eur mesačne so splatnosťou vždy k 15. dňu v mesiaci.

II. Dlh na rente za dobu od 17.9.2014 do 15.1.2020 vo výške 2.621,60 eur sú žalovaní v 1. a 2. rade p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

IV. Náhradu trov konania stranám a intervenientovi n e p r i z n á v a“.

2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 448 ods. 1, ods. 2 Obč. zák., § 93 ods. 1 zák. č. 461/2003Z.z., § 78 ods. 1, ods. 3 ZoR, § 231 CSP, výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1, ods. 2, § 257 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

3. V podstatných dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, cit.:

„Žalobkyňa žalobou podanou na súd dňa 17.9.2014 v jej konečnej úprave žiadala, aby súd zmenil rozsudok Okresného súdu Kežmarok zo dňa 10.11.2010 č.k. 4C 141/2008-120 v časti, v ktorej boli žalovaní v 1.- 3. rade zaviazaní platiť jej počnúc dňom 1.11.2010 do budúca spoločne a nerozdielne peňažnú rentu vo výške 100 eur mesačne tak, že počnúc dňom 1.9.2014 do budúca peňažnú rentu zvýši zo sumy 100 eur na sumu 500 eur mesačne so splatnosťou vždy do 15. dňa v mesiaci.

Dňa 2.3.2018 súd prvej inštancie vyhlásil v spore rozsudok č.k. 4C 177/2014-137, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Súd prvej inštancie na spor aplikoval s ust. § 231 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého rozsudok odsudzujúci na plnenie v budúcnosti zročných dávok alebo na plnenie v splátkach možno na návrh zmeniť, ak sa podstatne zmenili okolnosti rozhodujúce pre výšku a ďalšie trvanie dávok a splátok, v spojení s ust. § 448 Občianskeho zákonníka upravujúcim pozostalostnú úrazovú rentu (pôvodne náhradu na výživu pozostalých peňažným dôchodkom, ďalej len „peňažná renta“), § 71 Zákone o rodine o vyživovacej povinnosti medzi manželmi, a § 78 ods. 1 veta prvá Zákona o rodine, podľa ktorého dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno meniť, ak sa zmenia pomery.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne uznesením zo dňa 16.4.2019 č.k. 5Co 108/2018-195 tento rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia o.i. uviedol: ...11. Podľa § 78 ods. 3 Zák. o rodine Pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov. 12. V uvedenom zákonom ustanovení je obsiahnutá tzv. valorizačná klauzula. Jej znenie súdu ukladá, aby v prípade, ak rozhoduje o zmene pomerov, zohľadnil aj zmenu výšky (vývoja) životných nákladov. Výška životných nákladov je zrejmá napríklad z cien spotrebného koša, z miery inflácie, resp. z iných ekonomických ukazovateľov. Táto povinnosť je obligatórna. Keďže zákon hovorí, že sa na vývoj životných nákladov prihliadne pri zmene pomerov, a nie až pri zmene rozhodnutia, možno vyvodiť, že vývoj životných nákladov je objektívna okolnosť, ktorá by aj sama o sebe mohla odôvodniť zmenu výšky výživného. Súd posudzuje zmenu pomerov pred tým, než rozhodne, či sa pôvodne určené výživné zvyšuje alebo znižuje. Musí si prvom rade totiž ujasniť, či je vôbec oprávnený vec opätovne prejednať. Tak sa teda valorizačná klauzula môže uplatniť (i) buď samostatne ako objektívny dôvod na zmenu rozhodnutia, ak sa podstatným spôsobom zmenili životné náklady; alebo spolu s inými dôvodmi, kedy na ňu súd musí prihliadať ex off. I v prípade, ak súd rozhoduje o zmene výšky výživného, pretože sa zmenili subjektívne okolnosti, z ktorých pri vyhlásení rozhodnutia vychádzal - musí, (nie môže) zároveň zohľadniť aj vývoj životných nákladov. 13. Je teda zrejmé, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak vôbec neprihliadal na valorizačnú klauzulu, ktorá by mohla odôvodňovať zvýšenie naposledy určenej náhrady nákladov na výživu pozostalej manželky - žalobkyne.

Zo spisu tunajšieho súdu sp.zn. 4C 547/2000 vyplýva, že dňa 22.11.2000 žalobkyňa spoločne s vtedy ešte maloletými dcérami U., nar. X.XX.XXXX, a V. U., nar. XX.XX.XXXX, ako pozostalí po zomretom manželovi a otcovi D. U., ktorý podľahol zraneniam utrpeným pri dopravnej nehode, ku ktorej došlo dňa X.X.XXXX v X., podali proti žalovaným v 1.-3. rade na tunajší súd žalobu o náhradu škody na zdraví s následkom smrti, a to o určenie peňažných rent, ktorými budú hradené náklady na ich výživu, ktorú im nebohy poskytoval, a to počnúc dňom dopravnej nehody 1.6.1997.

Právoplatným výrokom I. rozsudku Okresného súdu Kežmarok z 14.2.2002 č.k. 2C 574/2000-50 v spojení s opravným uznesením z 9.7.2004 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 31.3.2005 č.k. 3Co 346/2004-88 súd vychádzajúc zo zodpovednosti žalovaných za škodu na zdraví D. U. s následkom smrti, ku ktorej došlo v súvislosti s dopravnou nehodou v X. dňa X.X.XXXX, s poukazom na § 448 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase úmrtia D. U. (XX.X.XXXX) a ust. § 85 a nasl. v tom čase účinného zákona č. 94/1963 Zb. Zákona o rodine, uložil žalovaným v 1.-3. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť všetkým trom žalobkyniam peňažnú rentu za dobu od X.X.XXXX do XX.XX.XXXX v kapitalizovanej výške 686.406,- Sk spolu s úrokmi z omeškania za dobu od 1.6.1997 do 31.11.2000 tak, ako sú špecifikované v týchto rozhodnutiach.

Právoplatnými výrokmi II. a III. rozsudku Okresného súdu Kežmarok z 14.3.2007 č.k. 2C 574/2000-190 súd žalovaným v 1.-3. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne platiť počnúc dňom 1.12.2000 v tom čase už plnoletým dcéram žalobkyne U. U., nar. X.XX.XXXX, a V. U., nar. XX.XX.XXXX, peňažné renty vo výške po 4.171,50 Sk (138,46 eur) mesačne so splatnosťou vždy do 15. dňa v mesiaci.

Zo spisu tunajšieho súdu sp.zn. 4C 141/2008 vyplýva, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 10.11.2010 č.k. 4C 141/2008-120 v spojení s dopĺňacím uznesením z 21.1.2011 č.k. 4C 141/2008-135, uznesením Krajského súdu v Prešove z 8. 11.2011 č.k. 5Co 25/2011-162, rozsudkom Okresného súdu Kežmarok z 3.4.2012 č.k. 4C 141/2008-177 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 28.2.2013 č.k. 5Co 104/2012-191 súd uložil žalovaným v 1.- 3. rade zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne peňažnú rentu za dobu od 1.12.2000 do 31.10.2010 v kapitalizovanej výške 14.850 eur spolu s úrokmi z omeškania tak, ako sú vo výroku rozhodnutia špecifikované, a počnúc dňom 1.11.2010 platiť žalobkyni spoločne a nerozdielne peňažnú rentu vo výške 100 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci.

Zo spisu tunajšieho súdu sp.zn. 3C 229/2011 vyplýva, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Kežmarku zo dňa 10.11.2011 č.k. 3C 229/2011-22 súd zmenil rozsudok Okresného súdu Kežmarok zo dňa 14.3.2007 č.k. 2C 574/2000-190 tak, že mladšej dcére žalobkyne V. U. zvýšil peňažnú rentu počnúc dňom X.XX.XXXX zo sumy 138,47 eur mesačne na sumu 277 eur mesačne.

Súdy pri svojom rozhodovaní vyššie špecifikovanými rozhodnutiami vychádzali zo skutočnosti, že nebohý manžel žalobkyne D. U. v dobe od X.X.XXXX do XX.X.XXXX, kedy podľahol zraneniam, pracoval na základe pracovného povolenia ako stolár-lakýrnik v X. vo firme X. X. A., L. XXX, Y.. Jeho priemerný mesačný zárobok za január, február a marec XXXX činil 1.511.666 ITL, čo v prepočte na slovenské koruny predstavovalo 34.058,- Sk mesačne. Výšku peňažných rent všetkých pozostalých (manželky a dvoch dcér) súdy s poukazom na jej obmedzenie ust. § 447 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu smrti D. U. (tzv. redukovaný zárobok) ohraničili na sumu 26.989,- Sk (cca 895 eur). Žalobkyňa od 1.3.2008 pracovala ako referentka na A. v E.. V dobe od X.X.XXXX do XX.XX.XXXX jej priemerný mesačný zárobok z tohto pracovného pomeru predstavoval 415,50 eur. Okrem toho v roku 2010 poberala vdovský dôchodok vo výške 169,50 eur. Staršia dcéra žalobkyne a jej nebohého manžela U. U., nar.X.XX.XXXX, v akademickom roku XXXX/XXXX začala J. na X. S. v U., B. J. V roku XXXX bola už samostatne zárobkovo činnou osobou, schopnou živiť sa sama. Mladšia dcéra V. U., nar.XX.XX.XXXX, v školskom roku XXXX/XXXX bola študentkou 3. ročníka V. H. J. A. U.. V akademickom roku XXXX/XXXX bola študentkou dennej formy Y. na J. J.. N. v Y., pričom študovala v Y.. Na V. U. bol v roku XXXX vyplácaný sirotsky dôchodok vo výške 109,20 eur mesačne.

Zástupca žalobkyne návrh na zvýšenie peňažnej renty žalobkyne dôvodil predovšetkým zmenou okolností spočívajúcich v tom, že mladšej dcére žalobkyne V. U., nar. XX.XX.XXXX, z dôvodu ukončenia štúdia na vysokej škole zanikol nárok na výplatu sirotského dôchodku vo výške 121 eur mesačne a na peňažnú rentu vo výške 277 eur mesačne, spolu teda na sumu 398 eur. V nadväznosti na túto zmenu argumentoval, že vzhľadom túto uvoľnenú časť peňažných prostriedkov z redukovaného zárobku nebohého manžela žalobkyne určeného na výplatu peňažných rent všetkých pozostalých peňažnú rentu žalobkyne je dôvodné zvýšiť zo sumy 100 eur na sumu 500 eur mesačne.

Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné a vykonaným dokazovaním ani spochybnené. Nebolo sporným a ani spochybneným, že od doby posledného rozhodnutia súdu o peňažnej rente žalobkyne v roku 2010 skončila vyživovacia povinnosť rodičov k mladšej V. U., ktorá sa ukončením vysokoškolského štúdia stala schopnou sa živiť, a že v dôsledku tejto právnej skutočnosti V. U. zanikol nárok na sirotsky dôchodok vo výške 121 eur mesačne a peňažnú rentu vo výške 277 eur mesačne. Podľa potvrdenia H. poisťovne a.s. sirotsky dôchodok bol vyplácaný do 11.7.2014. Podľa potvrdenia žalovanej v 3. rade peňažná renta bola vyplácaná do 30.6.2014.

Súd zastáva názor, že tieto okolnosti však bez ďalšieho, len sami o sebe, neodôvodňujú zvýšenie peňažnej renty žalobkyne. Tento záver vo vzťahu k zmene uvedených okolností súd vyslovil už v svojom predchádzajúcom zrušenom rozhodnutí, pričom súd druhej inštancie ho v svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 16.4.2019 nijako nespochybnil. Súd len zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o zmene právoplatného rozhodnutia súdu nejde o nové rozhodnutie, ale len o porovnanie stavu v čase pôvodného rozhodovania s neskoršími okolnosťami, ktoré sú určujúce pre určenie výživného. Pri zmene právoplatného rozhodnutia súd už nepreskúma správnosť pôvodného rozhodnutia. Môže sa zaoberať už iba otázkou, či od posledného právoplatného rozhodnutia došlo k podstatnej zmene pomerov.

Skončenie vyživovacej povinnosti rodičov k spoločným deťom nepochybne je podstatnou zmenou pomerov, avšak predovšetkým zmenou pomerov na strane dieťaťa, ktorá má nepochybne vplyv na

zmenu rozhodnutia o výživnom medzi rodičmi a deťmi, ktoré má svoj základ v ust. § 62 a nasl. Zákona o rodine. Skončenie vyživovacej povinnosti oboch rodičov k spoločným deťom pochádzajúcim z manželstva však bez ďalšieho samo o sebe v zásade ešte nemusí znamenať závažnú zmenu v pomeroch medzi manželmi, ktorá by odôvodňovala zmenu rozhodnutia o výživnom medzi manželmi, ktoré má svoj základ v ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine. Účelom ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine je zabezpečenie, aby manželia v dobe, pokiaľ ich manželstvo trvá, mali v zásade rovnakú životnú úroveň. Pojem „v zásade“, rovnaká životná úroveň oboch manželov však neznamená, že ide o mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí. Treba brať do úvahy rozdielne potreby a náklady manželov vyplývajúce z ich zdravotného stavu, spôsobu života a pracovného zaradenia. Skončenie vyživovacej povinnosti oboch manželov k spoločným deťom má za následok určité zvýšenie príjmov oboch manželov o to, čo obaja vynakladali na výživu spoločného dieťaťa. Vzhľadom na to, že obaja manželia ako rodičia prispievajú na výživu dieťaťa podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov (teda aj žalobkyňa), v prípade skončenia vyživovacej povinnosti manželov k spoločnému dieťaťu zmena vo vzťahu k tomu, čo z príjmu bolo na výživu dieťaťa vynakladané, nastane u oboch manželov. Preto súd považuje za rozhodujúce aj všetky ďalšie okolnosti veci.

Súd opakovane tiež zdôrazňuje, že skončením vyživovacej povinnosti rodičov k mladšej dcére V. U. a zánikom nárokov ako na jej peňažnú rentu, tak aj na sirotsky dôchodok, sa časť redukovaného príjmu nebohého manžela, ktorá môže byť vyplatená na pozostalostné renty sa zvýšila síce celkom o sumu 398 eur (277 eur + 121 eur). To však samo o sebe ešte neodôvodňuje mechanický presun uvoľnenej časti zárobku na peňažnú rentu žalobkyne. Takýto postup nerešpektuje základné zásady pre stanovenie výšky výživného a neberie do úvahy skutočnosti, ktoré sú významné pre určenie výživného podľa hľadísk uvedených v Zákone o rodine. Súdna prax už neraz v minulosti odmietla tento spôsob výpočtu zmeny náhrady nákladov na výživu pozostalých. Aj pri rozhodovaní o zmene rozhodnutia súdu podľa § 231 Civilného sporového poriadku je potrebné vychádzať z toho, že rozsah peňažnej renty musí zodpovedať charakteru výživného v zmysle ustanovení Zákona o rodine upravujúcich vyživovaciu povinnosť, v danej veci ust § 71 Zákona o rodine, podľa ktorého rozhodujúcou je posúdenie životnej úrovne manželov.

Súd v tejto súvislosti poukazuje na konštatovanie Krajského súdu v Prešove v rozhodnutí zo dňa 28.2.2013 sp.zn. 5Co 104/2012-191 vo veci vedenej pod sp.zn. 4C 141/2008, podľa ktorého súd už pri rozhodovaní o výške peňažnej renty žalobkyne rozhodnutím zo dňa 10.11.2010, kedy už boli súdne určené peňažné renty na obe dcéry žalobkyne vo výške spolu 277 eur mesačne, mal možnosť vzhľadom na výšku redukovaného zárobku jej nebohého manžela peňažnú rentu žalobkyne za dobu, kedy pracovala, určiť aj vo vyššej výške ako 100 eur (150 eur súd určil za dobu, keď nepracovala), avšak vyššiu výšku nepovažoval podľa zásad Zákona o rodine za opodstatnenú.

Zástupca žalobkyne v spore netvrdil, a z vykonaného dokazovania ani nevyplývalo, že by od doby posledného rozhodnutia súdu v roku 2010, a to až doposiaľ, bolo došlo k výraznejšej zmene zárobku, či celkového príjmu žalobkyne alebo iných okolností týkajúcich sa jej pracovných, majetkových, či zdravotných pomerov. V čase poslednej súdnej úpravy v roku 2010 priemerný mesačný príjem žalobkyne predstavoval 415,50 eur. Okrem toho poberala vdovský dôchodok vo výške 169,50 eur mesačne. Podľa tvrdení žalobkyne jej priemerný mesačný zárobok v roku 2014 bol 448,50 eur brutto. Podľa mzdového listu za rok 2014 priemerný mesačný zárobok žalobkyne v tom istom pracovnom pomere v roku 2014 bol 385,94 eur netto a v roku 2015 359 eur netto. Podľa potvrdenia H. poisťovne a.s. žalobkyne bol v roku 2014 vyplácaný vdovský dôchodok vo výške 191,30 eur mesačne. Žiadna zo strán netvrdila a z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by zárobok žalobkyne sa bol aj v ďalších rokoch výraznejšie zmenil tak, že by celkový príjem žalobkyne výraznejšie poklesol, a ani zmena jej majetkových pomerov. Za situácie, že v rodinnom dome spolu so žalobkyňou aj naďalej bývajú aj dcéry žalobkyne, ktoré sú už schopné samostatne sa živiť, je treba prisvedčiť zástupcovi žalovaného v 2. rade, že na náklady bývania sú povinné pomerne prispievať zo svojich príjmov.

Zástupca žalobkyne zvýšenie peňažnej renty žalobkyne v spore dôvodil aj tvrdeniami týkajúcimi sa zmien rôznych ekonomických ukazovateľov v spoločnosti. Uviedol, že v roku 2010 priemerný zárobok bol nejakých 1.500 - 1.700 eur, kým v súčasnosti 1.018 eur. Minimálna mzda bola 340 eur, v súčasnosti je 530 eur. Priemerná miera inflácie dosahovala 2,5 %. Celkový rast životných nákladov je od roku 2010 štatisticky vykazovaný na úrovni cca 50 %. Už v čase smrti manžel žalobkyne dosahoval príjem na úrovni cca 700 eur mesačne, pričom v rámci Európy mzdy vzrástli 2 až 2 a pol násobne. Preto aj celkový príjem žalobkyne a jej životná úroveň by mala vzrásť minimálne dvojnásobne. Príjem žalobkyne

spolu s peňažnou rentou pritom v súčasnosti nedosahuje ani úroveň priemerného príjmu. Tieto tvrdenia zástupcu žalobcu postrádajú konkrétnosť a logické usporiadanie do jasného záveru, ktoré konkrétne ekonomické ukazovatele, v akej vzájomnej súvislosti a ako ovplyvňujú výšku peňažnej renty žalobkyne. Navyše, zástupca žalobkyne na tieto svoje tvrdenia neoznačil a nepredložil žiadne dôkazy.

Vychádzajúc z právneho záveru vysloveného súdom druhej inštancie v zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 16.4.2019, ktorý uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa tzv. valorizačnou klauzulou obsiahnutou v cit. ust. § 78 ods. 3 Zákona o rodine, súd v spore prihliadal aj na vývoj životných nákladov. Podľa záverov súdu druhej inštancie vyslovených v zrušujúcom uznesení tzv. valorizačná klauzula sa môže uplatniť buď samostatne ako objektívny dôvod na zmenu rozhodnutia, ak sa podstatným spôsobom zmenili životné náklady, alebo spolu s inými dôvodmi, kedy na ňu súd musí prihliadať ex offio. Povinnosť prihliadnúť na vývoj životných nákladov je pritom pre súd vždy obligatórna. Výška životných nákladov je podľa záverov súdu druhej inštancie zrejmá napríklad z cien spotrebného koša, z miery inflácie, resp. z iných ekonomických ukazovateľov.

Súd zastáva názor, že ukazovateľom zvýšených životných nákladov je predovšetkým miera inflácie meraná indexom spotrebiteľských cien tovarov a služieb, ktorá vyjadruje priemernú mieru zmeny cien tovarov a služieb kupovaných za účelom spotreby v prevažnej väčšine domácnosti v Slovenskej republike. Podľa portálu www.statistics.sk takto meraná miera inflácie v roku 2011 dosiahla 3,9 %, v roku 2012 3,6 %, v roku 2013 1,4 %, v roku 2014 zápornú hodnotu - 0,1 %, v roku 2015 zápornú hodnotu - 0,3 %, v roku 2016 taktiež zápornú hodnotu - 0,5 %, v roku 2017 1,3 % a v roku 2018 2,5 %. V roku 2019 podľa údajov uvedených na tomto webovom portáli predpokladá vo výške cca rovnakej ako v roku 2018. Od posledného rozhodnutia súdu v roku 2010 ide teda o zvýšenie o celkom o 14,4 %. Z obdobného medziročného nárastu životných nákladov vychádzala aj valorizácia pozostalostnej úrazovej renty v prípade úmrtia zamestnanca pri pracovnom úraze podľa Zákona o sociálnom poistení, ktorá podľa Opatrení MPSVaR SR vychádzajúceho z medziročného rastu spotrebiteľských cien sa zvyšovala napr. v roku 2011 o 1,8 % (Opatrenie č. 404/2010 Z.z.), v roku 2012 o 3,3 % (Opatrenie č. 344/2011 Z.z.), v roku 2014 o 2,3 % (Opatrenie č. 329/2013 Z.z.), v roku 2015 o 1,32 % (Opatrenie č. 295/2014 Z.z.), v roku 2016 o 0,46 % (Opatrenie č. 283/2015 Z.z.), a pod.

Súd preto zohľadniac zmenu okolností spočívajúcu v tom, že vyživovacia povinnosť oboch manželov k mladšej dcére V. U. v júli roku XXXX skončila, v dôsledku čoho zanikol tejto dcére žalobkyne nárok na peňažnú rentu naposledy určenú súdom vo výške 277 eur mesačne a sirotsky dôchodok vo výške 121 eur mesačne, čo by malo za následok o.i. aj určité zlepšenie celkovej príjmovej situácie u manžela žalobkyne, a tiež na valorizáciu celkových životných nákladov od roku 2010 vo výške do roku 2014 celkom o 8,8 % (do roku 2018 o celkom 14 %), prihliadajúc aj na zvýšenie životných nákladov, ku ktorému by nepochybne došlo aj na strane nebohého manžela žalobkyne, zvýšil peňažnú rentu žalobkyne počnúc dňom podania žaloby na súd, tzn. dňom 17.9.2014, zo sumy 100 eur mesačne na sumu 150 eur mesačne. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Súd povinnosť platiť túto zvýšenú rentu žalobkyňi uložil spoločne a nerozdielne iba žalovaným v 1. a 2. rade. Žalobu voči žalovanej v 3. rade súd zamietol pre nedostatok jej pasívnej legitímácie v spore, nakoľko súd sa plne stotožňuje s argumentáciou žalovanej v 3. rade spočívajúcou v tejto otázke.

Žalovaná v 3. rade v svojom písomnom vyjadrení k žalobe z 16.3.2015 navrhla žalobu voči nej zamietnuť pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie v konaní. Namietla, že žalobkyňa v žalobe neuviedla žiadne tvrdenia, z ktorých by vyplývala jej pasívna legitímácia v spore. Domnieva, sa že žalobkyňa jej pasívnu legitímáciu pravdepodobne vyvodzuje z existencie povinnosti hradiť škodu z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Argumentovala, že v súčasnosti platí zákon č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorý nadobudol účinnosť 1.10.2001 (resp. 1.1.2002). Do tejto doby poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla upravovala vyhláška č. 423/1991 Zb. o zákonom poistení za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Podľa tejto vyhlášky prevádzkovateľ motorového vozidla neuzatváral poisťnú zmluvu tak, ako je to podľa zákona č. 381/2001 Z.z., ale bol poistený priamo na základe zákona. Išlo o tzv. zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, na rozdiel od súčasného povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Nakoľko ku vzniku dopravnej nehody, v dôsledku ktorej došlo k usmrteniu manžela žalobkyne, došlo dňa 1.6.1997, je potrebné vychádzať z prechodných

ustanovení § 28 ods. 2 a 3 zákona č.381/2001 Z.z.. Podľa § 28 ods. 2 zákona č.381/2001 Z.z. právne vzťahy vzniknuté zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla do 31.12.2001 sa spravujú podľa doterajších predpisov. Podľa § 28 ods. 3 zákona č.381/2001 Z.z. práva a povinnosti Slovenskej poisťovne, a.s. vzniknuté zo zákonného poistenia prechádzajú dňom 1.1.2002 na kanceláriu (Slovenskú kanceláriu poisťovateľov). Tieto práva a povinnosti uplatňuje a vykonáva v mene a na účet kancelárie Slovenská poisťovňa a.s.. Podľa § 7 ods. 1 vyhlášky č. 423/2001 Z.z. náhradu platí poisťovňa poškodenému; poškodený však nemá právo na plnenie voči poisťovni. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa nemôže plnenie žiadať priamo od poisťovne, ale len od poškodeného. Aj keby vyhláška č. 423/2001 Z.z. žalobkyni takúto možnosť dávala, pasívne legitimovaným subjektom by bola Slovenská kancelária poisťovateľov a.s., na ktorú prešli práva a povinnosti zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom.

Dlh na peňažnej rente za dobu od 17.9.2014 do 15.1.2020 vo výške 2.621,60 eur (52 mesiacov x 50 eur + za 13 dní v mesiaci september 2014 21,60 eur) súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade zaplatiť spoločne a nerozdielne do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobe žalobcu bolo vyhovené sčasti, a to v rozsahu zvýšenia renty o 50 eur mesačne z celkového požadovaného zvýšenia o 400 eur mesačne. Vo zvyšku bola žaloba zamietnutá. Úspešnejšou stranou v spore podľa výsledku konania boli teda žalovaní. Podľa pomeru úspechu (cca 12,5 % úspech žalobkyne a 87,5 % úspech žalovaných) by teda v zmysle cit. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku vznikol žalovaným a intervenientovi nárok na náhradu trov konania pomerne v rozsahu 75% (87,5% - 12,5 %). Súd zastáva názor, že priznanie náhrady trov konania žalovaným bráni existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 257).

Aplikácia výnimočného ust. § 257 Civilného sporového poriadku musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter, čo potvrdzuje aj ustálená súdna prax (viď napr. R 34/1982). Použitie uvedeného ustanovenia, umožňujúceho súdu neuložiť neúspešnej strane sporu povinnosť nahradiť trovy konania úspešnej strane sporu, pritom nie je viazané na návrh. Tzn. strana, ktorá by inak mala povinnosť nahradiť trovy konania, sa nemusí použitia uvedeného ustanovenia osobitne dovoliť. Ak súd sám zistí existenciu výnimočných dôvodov hodných osobitného zreteľa, je povinný ho aplikovať aj bez návrhu.

Dôvody výnimočnej aplikácie daného ustanovenia môžu spočívať v okolnostiach danej veci, či v okolnostiach u strán sporu (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 6.6.2019 sp. zn. II. ÚS 113/2019). Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd vždy prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu, teda nielen strany sporu, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj tej strany, ktorej majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov konania dotknutá, pričom všímať si je treba aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964).

Súd zastáva názor, že okolnosti danej veci a celkové pomery žalobkyne sú v danom prípade dôvodom pre výnimočnú aplikáciu ust. § 257 Civilného sporového poriadku. Základ sporu v danej veci spočíva v tom, že žalobkyňa pred cca viac ako 20 rokmi prišla o manžela a otca svojich detí pri dopravnej nehode, ku ktorej došlo dňa 1.6.1997 v X.. Z obsahu pripojených spisov vyplýva, že za zavinenie tejto nehody bol právoplatným rozhodnutím Obvodného súdu v Y. uznaný vinným žalovaný v 2. rade. K nehode pritom došlo pravdepodobne z dôvodu vysokej rýchlosti vozidla, ktoré viedol a ktoré patrilo žalovanému v 1. rade. Podľa názoru súdu tieto okolnosti sú dôvodom pre to, aby súd žalovaným a intervenientovi nepriznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni. Súd zastáva názor, že takýmto rozhodnutím žalovaní ani intervenient nebudú neprímerane zasiahnutí vo svojich pomeroch a majetkovej sfére. Preto súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že stranám sporu a intervenientovi náhradu trov konania pre dôvody hodné osobitného zreteľa ani pomerne nepriznal“.

4. Tento rozsudok včas podaným odvolaním, čo do III. výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti napadla žalobkyňa, poukazujúc na odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (nesprávne skutkové zistenia). Odvolateľka súdu prvej inštancie vytyka, že (i) jej nie zrejmé, na základe čoho súd konštatoval, že dcéry žalobkyne bývajú s ňou v spoločnom domácnosti; (ii) vychádzal z nesprávnych štatistických údajov keď uvádzal priemernú výšku zárobku v SR v roku 2010 1500 € až 1700 €, v skutočnosti však táto výška bola ale cca 770 € a ani v súčasnosti nedosahuje sumu 1 100 €; (iii) nebohy

manžel žalobkyne ešte v roku 1994 zarábala cca 1 100 € a nie 700 € keďže zarábala v prepočte 34 000 Sk čo nie je 700 €; (iv) príjem žalobkyne sa za obdobie posledných 6 rokov nezmenil a ostal na úrovni 450 € - 500 € a v roku 2019 sa zvýšil na 660 € a že túto skutočnosť súd pri rozhodovaní vôbec nezval do úvahy; (v) pri rozhodovaní nezohľadnil skutočnosť, že súdne konanie trvalo 6 rokov a pri svojich skutkových záveroch vychádzal zo stavu v roku 2014 nie však v roku 2019. Bola názoru, že súd preto mohol minimálne priznať ďalšie zvýšenie renty ku dňu rozhodnutia súdu. Počas trvania súdneho konania totiž došlo k zásadnej zmene pomerov ale aj zárobkových možností na strane žalobkyne resp. u nebohého manžela žalobkyne. Žalobkyni a teda aj nebohému manželovi zanikli vyživovacie povinnosti. Zásadným spôsobom došlo k rastu príjmov a životných nákladov v SR, čo sa však nepremietlo do rastu príjmu žalobkyne a ako vyplýva z priloženého potvrdenia o výške príjmu za rok K (vi) zo štatistických údajov zverejnených EÚ je zrejmé, že priemerná mzda v X. v roku XXXX predstavovala sumu 2 590 €. Je teda nesporné, že aj príjem nebohého manžela pri takomto raste priemernej mzdy, ak pôvodne dosahoval výšku 1 100 € by dosahoval minimálne hodnotu 2 200 € až 2 300 €. Pri takejto výške mzdy je nesporné, že výška vyživovacej povinnosti aj keby sa vychádzala z princípov odôvodnených potrieb, je u žalobkyne pri predpokladaných zárobkových možnostiach nebohého manžela a zaniknutí iných vyživovacích povinností určená súdom vo výške 150 € neprimerane nízka. Túto mal súd určiť najmenej v nej požadovanej výške, keďže aj v takom prípade by išlo o cca 20 % mzdy nebohého manžela žalobkyne. Súčasne s odvolaním predložila nasledovné dôkazy: potvrdenie o príjme žalobkyne, potvrdenie D. U., potvrdenie o plate žalobkyne, prehľad priemerných miezd na SR, prehľad priemernej mzdy v EU v roku XXXX a prehľad minimálnej mzdy na H..

5. Ku podanému odvolaniu zaujali stanoviská žalovaní 2/ a 3/ a intervenient. Žalovaný 3/ a intervenient poukazujú na zákonnú a sudcovskú koncentráciu konania považovali odvolateľkou predložené dôkazy v odvolacom konaní za neučinené, na ktoré nemožno prihliadať a navrhli rozsudok v napadnutej časti potvrdiť. V obdobnom duchu sa vyjadril i žalovaný 2/, ktoré odvolateľkou predložené dôkazy považuje za novoty, ktoré nespĺňajú predpoklady uvedené v ust. § 366 CSP. Rovnako navrhol rozsudok v napadnutej časti potvrdiť a uplatnil trovy odvolacieho konania.

6. Na uvedené reagovala odvolateľka tak, že otázka renty je posudzovaná obdobne ako výživné, a preto súd musí prihliadať aj na ďalšie dôkazy, pretože výška renty môže byť pri zmene pomerov zmenená. Na to žalovaný 3/ a intervenient opätovne poukazujú na zákonnú a sudcovskú koncentráciu konania mali za to, že bolo povinnosťou žalobkyne preukázať, že došlo k podstatnej zmene pomerov a že táto zmena dosahuje takú intenzitu, že je na mieste zvýšenie jej renty. Ďalšie podania strán dané neboli.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok v napadnutej časti je vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

8. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce

doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

10. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalobkyňa uvádzala v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

11. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 CSP zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 CSP oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

12. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie stranami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmvaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

13. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

14. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne

zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

15. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f) CSP je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

16. Ku žalobkyňou predloženým dôkazom až v odvolacom konaní je potrebné podotknúť, že tie by boli prípustné ako novoty len za predpokladu, že by bola žalobkyňa bezpochyby preukázala, že ich bez svojej viny nemohla v doterajšom konaní použiť. Tento predpoklad však žalobkyňa úspešne nespĺnila, dôsledkom čoho je ich diskvalifikácia v odvolacom konaní.

17. Odvolací súd v prejednávanej veci potom dospel k záveru, že odvolací dôvod uplatnený žalobkyňou naplnený nebol.

18. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalobkyne zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

19. Preto odvolací súd, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, rozsudok súdu prvej inštancie v III. zamietavom výroku, včítané súvisiaceho, odvolaním osobitne nespochybného a taktiež správneho výroku IV. o trovách konania, postupom podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, je potrebné uviesť, že v odvolacom konaní boli úspešní žalovaní a intervenient, lebo odvolanie žalobkyne bolo nedôvodné, preto by im zásadne patrila náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd však pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania, rovnako ako i prvoinštančný súd (viď body 43. - 46. jeho odôvodnenia) zohľadňoval okolnosti tohto prípadu a rozhodol, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania aplikujúc ustanovenie § 257 CSP nepriznáva. Navyše žalovaný 1/ bol v odvolacom konaní úplne pasívny.

21. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.
Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).